

POSTANOWIENIE

Dnia 13 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Sych

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 13 marca 2019 r.,
sprawy **W. S.**

skazanego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 26 września 2018 roku (sygn. akt IV Ka [...]),
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w C.
z dnia 8 lutego 2018 roku (sygn. akt II K [...]),

- 1. oddala kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. kosztami postępowania kasacyjnego, w tym nieuiszczoną
opłatą od kasacji, obciąża skazanego,**
- 3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. G. kwotę
442,80 (czterysta czterdzieści dwa złote osiemdziesiąt groszy),
tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu w postępowaniu
kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w C. z dnia 8 lutego 2018 roku (II K [...]) W. S. został uznany za winnego tego, że w okresie od 6 września 2005 roku do 4 stycznia 2006 roku, w C., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził spółkę jawną [...] „B.” K. K. i R. K. z/s w C. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 102.000,- złotych poprzez wprowadzenie w błąd co do zamiaru i możliwości wywiązania się z zobowiązań finansowych wynikających z zawarcia umowy o współpracy, pobierając od spółki „B.” pieniądze w łącznej kwocie

120.000,- złotych na zakup bloków granitowych i nie respektując warunków umowy dotyczącej realizacji przez niego dostaw bloków granitowych, których wyłącznym dystrybutorem miała być spółka „B.”, w ten sposób m. in., że sprzedawał nabyty granit z pominięciem dystrybutora – spółki „B.” oraz sprzedawał bloki granitowe kontrahentom wskazanym przez spółkę „B.”, pobierając należność przysługującą dystrybutorowi, tj. występku z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na mocy art. 286 § 1 k.k. wymierzono mu karę 1 roku pozbawienia wolności.

Apelacja obrońcy W. S. nie została uwzględniona i przywołany wyżej wyrok został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 26 września 2018 roku (IV Ka [...]).

Ten ostatni został zaskarżony przez obrońcę skazanego kasacją, w której zarzucono rażące naruszenie prawa materialnego i procesowego, a to:

- I. art. 286 § 1 k.k. – poprzez przyjęcie, iż oskarżony dopuścił się przestępstwa oszustwa,
- II. art. 5 § 2 k.p.k. – poprzez rozstrzygnięcie istniejących w sprawie wątpliwości na niekorzyść skazanego wbrew dyspozycji powołanego przepisu,
- III. art. 7 k.p.k. – poprzez dowolną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, co w konsekwencji doprowadziło do skazania W. S. przy braku jednoznacznych dowodów jego winy.

Ponadto, powołując się na przepis art. 523 § 1 k.p.k., obrońca skazanego zarzucił zaskarżonemu wyrokowi rażącą niewspółmierność orzeczonej kary 1 roku pozbawienia wolności.

Formułując takie zarzuty autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi II instancji do ponownego rozpoznania, o zwolnienie skazanego od kosztów sądowych oraz o wstrzymanie wykonania wyroku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Ze względu na sformułowane zarzuty konieczne jest w tym miejscu przypomnienie, że – stosownie do treści art. 519 k.p.k. oraz art. 523 § 1 k.p.k. – strona może wnieść kasację od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k.

lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli to ostatnie mogło mieć wpływ na treść orzeczenia. Takie ukształtowanie podstaw kasacyjnych prowadzi do stwierdzenia, że zarzut kasacyjny nie może kwestionować ustaleń faktycznych dokonywanych przez sąd meriti. W tym świetle zatem, z gruntu błędne są zarzuty kasacji przywołane powyżej i oznaczone punktami I - III, albowiem, jak wyraźnie wynika z samej ich treści oraz z argumentacji zawartej w uzasadnieniu, wszystkie w istocie kwestionują prawidłowość ustaleń faktycznych dokonanych przez sąd pierwszej instancji. Nie sposób też skutecznie stawiać zarzut obrazy art. 7 k.p.k., w sytuacji, gdy sąd okręgowy nie dokonywał własnych ustaleń faktycznych, a zatem nie mógł obrazić wskazanego przepisu. To samo odnosi się do zarzutu naruszenia art. 5 § 2 k.p.k., przy czym konieczne jest przypomnienie skarżącemu, że dla skuteczności takiego zarzutu konieczne jest wykazanie, że sąd, który dokonywał ustaleń faktycznych, powziął wątpliwości, które nie dawały się usunąć, a następnie rozstrzygnął je na niekorzyść skazanego. W sprawie niniejszej taka sytuacja nie wystąpiła, a ewentualne wątpliwości zachodzą jedynie po stronie skarżącego, co omawiany zarzut czyni jednoznacznie bezpodstawnym. W odniesieniu do dwóch ostatnich wspomnianych zarzutów należy też przypomnieć, że dla ewentualnej ich skuteczności nie jest wystarczające powołanie w zarzucie jedynie przepisu statuującego jedną z naczelnych zasad procesowych, lecz niezbędne jest wskazanie dodatkowo przynajmniej jednego konkretnego przepisu z części szczegółowej, który rzeczywiście został naruszony, przez co rażąco pogwałcono zasadę procesową.

Ponieważ kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, wymierzonym przeciwko prawomocnemu orzeczeniu, bezwzględnie spełnione muszą być wszystkie jej warunki, a ciężar ich wykazania spoczywa na skarżącym. W świetle przepisu art. 523 § 1 k.p.k. nie wystarczy więc samo wskazanie w zarzucie konkretnego przepisu, który miałby zostać naruszony, lecz niezbędne jest wykazanie, że w realiach konkretnej sprawy rzeczywiście doszło do takiego naruszenia, że było to naruszenie rażące, a nadto mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Rzecz jasna, stosowna argumentacja musi mieć oparcie w dokumentach znajdujących się w aktach sprawy. Stwierdzić wobec tego należy, że w sprawie niniejszej skarżący nie sprostął zadaniu nawet w minimalnym stopniu,

skoro tak w zarzutach, jak i w uzasadnieniu kasacji nawet nie podjął próby wykazania, iżby sugerowane przezeń naruszenia miały jakikolwiek, a tym bardziej istotny, wpływ na treść wyroku.

Ustawodawca wyraźnie także stwierdził, że kasacja nie może być wniesiona wyłącznie z powodu niewspółmierności kary (art. 523 § 1 zdanie II k.p.k.). Należy doprecyzować, że ograniczenie wynikające z użytego tu słowa „wyłącznie” nie oznacza, iż możliwe jest postawienie takiego zarzutu o ile towarzyszy mu inny zarzut, jak to nastąpiło w niniejszej sprawie. Poza wyjątkiem, o którym mowa w art. 523 § 1a k.p.k., twierdzenie w kasacji, że kara jest niewspółmierna, dopuszczalne jest tylko wówczas, gdy zarzuca się rażącą obrazę prawa materialnego lub procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia o karze (por. wyrok SN z 3 listopada 1999 r., IV KKN 206/99, OSNKW 2000/1–2, poz. 15). Formułowanie jednak wprost zarzutu niewspółmierności kary zostało przez ustawodawcę wyłączone. W sprawie niniejszej zatem, skoro postawiono zarzut prawnie niedopuszczalny, odniesienie się do niego byłoby nieuprawnione.

Rozstrzygnięcie co do istoty kasacji spowodowało, że wniosek obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania wyroku stał się bezprzedmiotowy.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k., nie znajdując podstaw do zastosowania wyjątku.